

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 105/19

Люксембург, 5 септември 2019 г.

Решение по дело C-417/18

AW и др./Lietuvos valstybė, представлявана от Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras и Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Далекосъобщителните предприятия трябва да предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на телефон 112 информация, която позволява локализиране на лицето, осъществяващо повикването

Държавите членки трябва да гарантират, че това задължение се изпълнява дори ако мобилният телефон не е снабден със SIM карта

AW и др. са близките на ES, 17-годишно момиче, което става жертва на криминално деяние. На 21 септември 2013 г. към 6 часа сутринта, в предградие на Паневежис (Литва) ES е била отвлечена, изнасилена и запалена жива в багажника на кола. Когато е била затворена в този багажник, тя се е обадила десетина пъти от мобилен телефон на единния европейски номер за спешни повиквания 112, за да търси помощ. При все това оборудването на Центъра за спешни повиквания не е показвало номера на използвания мобилен телефон, което е попречило на установяването на нейното местоположение. Не е било възможно да се установи дали мобилният телефон, използван от ES, е имал SIM карта, нито защо неговият номер не е бил видим за Центъра за спешни повиквания.

AW и др. са подали иск пред Vilniaus apygardos administracinis teismas Литва да бъде осъдена да заплати обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от жертвата ES и от самите тях. В подкрепа на своя иск те посочват, че Литва не е осигурила правилното прилагане на практика на Директивата „за универсалната услуга“¹, която предвижда, че държавите членки гарантират, че далекосъобщителните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на номер 112, информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, в момента, в който повикването достига до органа². Това се отнася за всички обаждания към единния европейски номер за спешни повиквания 112. Това неизпълнение е довело до невъзможност за предоставяне на оперативните служби на полицията на информация за местоположението на ES, което ги е възпрепятствало да ѝ се притекат на помощ.

Vilniaus apygardos administracinis teismas пита Съда дали Директивата „за универсалната услуга“ задължава държавите членки да гарантират подобно предоставяне на информация дори ако повикването е осъществено от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта и дали държавите членки имат право на преценка при определяне на критериите относно точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на номер 112, като им позволява да ограничат посочените критерии до установяване на базовата станция, която предава повикването.

В постановеното днес решение Съдът напомня, че съгласно Директивата „за универсалната услуга“ „всички обаждания към единния европейски номер за спешни повиквания“ са засегнати от задължението за предоставяне на информация относно местоположението на лицето, осъществяващо повикването. Освен това Съдът вече е приел, че Директивата „за

¹ Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (ОВ L 108, 2002 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11).

² Член 26, параграф 5.

универсалната услуга“, в нейната първоначална редакция, налага на държавите членки, при условие че съществува техническа възможност, задължение за постигане на определен резултат, което не се ограничава с това да бъде приета подходяща правна рамка, а изисква информацията, свързана с локализирането на всички, които осъществяват повиквания към номер 112, да бъде реално предавана на службите за спешно реагиране. Следователно повикванията към номер 112, осъществени от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта, не могат да се изключат от приложното поле на Директивата „за универсалната услуга“.

Така Съдът постановява, че **Директивата „за универсалната услуга“ налага на държавите членки, при условие че съществува техническа възможност, задължение да гарантират, че съответните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на номер 112, информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, в момента, в който повикването достига до органа, включително когато повикването е осъществено от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта.**

По-нататък Съдът констатира, че макар държавите членки да разполагат с определено право на преценка при определяне на критериите за точност и надеждност на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на номер 112, тези критерии трябва във всички случаи трябва да осигурят, доколкото това е технически възможно, определяне на местоположението на лицето, отпреди повикването, с необходимата надеждност и точност, за да позволят на службите за спешно реагиране надлежно да му оказват помощ. **Следователно свободата на преценка на държавите членки при определяне на тези критерии е ограничена от необходимостта да се гарантира полезността на предоставената информация, за да се позволи действително установяване на местоположението на лицето, осъществяващо повикването, и съответно намесата на службите за спешно реагиране.** Подобна преценка несъмнено е от техническо естество и тъй като е тясно свързана със спецификите на литовската мобилна далекосъобщителна мрежа, тя следва да бъде направена от запитващата юрисдикция.

Накрая Съдът посочва, че сред условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да бъде ангажирана отговорността на държава членка за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, е и условието за пряка причинно-следствена връзка между нарушението на това право и претърпяната от тези частноправни субекти вреда. Все пак установените от националните законодателства условия във връзка с поправянето на вредите не трябва да бъдат по-неблагоприятни от условията, отнасящи се до подобни вътрешноправни искове.

Следователно когато съгласно националното право на държава членка наличието на косвена причинно-следствена връзка между допуснатата от националните органи незаконосъобразност и претърпяната от частноправен субект вреда се счита за достатъчно за ангажиране на отговорността на държавата, такава косвена причинно-следствена връзка между нарушение на правото на Съюза, което може да се вмени на тази държава, и претърпяната от частноправен субект вреда също трябва да се счита за достатъчна за ангажиране на отговорността на посочената държава членка за това нарушение на правото на Съюза.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда
[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването
За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293